

PUBLISHED BY VIEW

၂၅၆

ကလီယိုပက်ထရာနဲ့ဒုန်းစိုင်းခဲတဲည

Digital Art : Idea Kyaw
&
Mg Kyaw Oo

အခန်း(၁)

"မင်း အသေအချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား ဝသုန်"

မယုံမရဲအကြည့်တွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကိုစိုးလွင်ထပ်မေးသည်။
သူတည်ငြိမ်စွာပဲ ကိုစိုးလွင် မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး ပြတ်သားစွာ ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ကိုစိုး"

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရေကူးကန်ဘက်ဆီ ရွေ့လှမ်းတော့ ကိုစိုးလွင် နံဘေးက အရိပ်လို ကပ်ပါလာသည်။

ကြည်လင် ပြာလဲ့နေသော ကန်ရေပြာကို ကြည့်ကာ သူတစ်ဦးရေ ပိငေးနေတော့..

"ရေထဲ မဆင်းနဲ့ ဦး၊ အေးနေသေးတယ် ဝသုန်"

ကိုစိုးလွင် စကားကို နာခံစွာ သူ ကန်ပေါင်လေးမှာ ပဲ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ကိုစိုးလွင်ကလည်း သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

မိုးငွေ့မကင်းသော ဆောင်းနံနက်ခင်း၏ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်စိမ့်။
ဒါပေမဲ့ မနက်ခင်းတိုင်း ရေကူးနေကျ သူကတော့ ပခုံးပေါ် သဘက်တင်ကာ ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ရေကူးကန်နံဘေးရောက်နေသည်။

"ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုနဲ့ ဥပေက္ခာကြားက အထီးကျန်ခြင်းဆိုတာကို ကို

စိုး နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ"

"အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေတာကို နေပူစာမလှုံဘဲ ရေကူးကန်ဘက် မင်း ဆင်းလာကတည်းက မင်းရင်ထဲက အပူတွေကို ငါနားလည်ခံစားနိုင်ပါတယ် ဝသုန်"

ကိုစိုး စကားကို သူလှောင်သလို တစ်ချက်ပြုံးရင်း

"ခင်ဗျားလည်း အမိန့်နာခံနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား ကိုစိုးလွင်"

မျက်လုံးတွေပင့်ပြီး ကိုစိုးလွင် စိုက်ကြည့်သည် ။ နှုတ်ကဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးသေးဘဲ ပင့်သက်ရှိလိုက်တာကို သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရင်း...

"ဂုဏ်မနေတွေ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ အခြွေအရံတွေနဲ့ မင်းဘဝ ပြည့်စုံနေတာပဲလို့ မဖြေသိမ့်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ဟောဒီ "စိန်မြရံခြယ်" စံအိမ်ကြီးထဲမှာ အရာရာပြည့်စုံပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အထီးကျန်လှောင်ပိတ်နေသလို ခံစားနေရတယ်၊ ကိုစိုးတောင်မှ ဒီကျဉ်းကျပ်မှုတွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ကြာပြီမဟုတ်လား"

သူ ပြောသမျှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည့် ကိုစိုးလွင် ပြာလဲ့နေသော ကန်ရေပြင်ထဲကို အမိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေရင်းမှ

"အင်း မင်း သုံးတန်းနှစ်အရွယ်ကတည်းက မင်းအနားမှာ အတူနေပြီး မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါအလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာပဲလေ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းထက် ငါခြောက်နှစ်ကျော်လောက် ကြီးတဲ့ ငါ့အတွက်တော့ မိသားစုဘဝဆိုတာကို ခံစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မိသားစုအတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာကို ငါပျော်လည်း ပျော်တယ်၊ ဂုဏ်လည်း ယူခဲ့မိတ

ယံကွ၊ ပြောရရင် ငါအရမ်းကံကောင်းတယ် ထင်ခဲ့တယ်ပေါ့။
တန်ရာကြေးထက် ပိုရတဲ့ လစာကြောင့် ငါ့မိသားစုတွေလည်း
အဆင်ပြေခဲ့တာ အမှန်ပဲ"

"အခုကော ဒီဘဝကို ခင်ဗျား မျှော်နေသေးသလား ကိုစိုး"

ဖြတ်မေးလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် ကိုစိုးလွင် မျက်ဝန်းတွေ ညှို့
မှိုင်းသွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကာ ပြုံးသည်။

"အင်း အခုတော့ နာတာရှည်ရောဂါသည် အဖေ့ကို မပြုစုလိုက်ရသ
လို သေတော့လည်း ရက်လည်တောင် နေမပေးခဲ့ရတဲ့ အတွက် တွေးမိ
တိုင်း ငါစိတ်မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမေနဲ့ ညီမလေးနှု
စ်ယောက်ကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်လို့ တာဝန်မကျေသလို ငါ့စိ
တ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်ကွာ"

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ရှိသေစွာ ဝန်ခံနေသည်။ ကိုစိုးလွင်ကို
သူနားလည်စာနာမိစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ တကယ်ဆို ကိုစိုး
လွင် ဘဝသည် သူ့အနားမှာ အရိပ်ကိုပဲ ပေးဆပ်ရှိခဲ့တာ ဘဝသက်တမ်း
တစ်ဝက်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

"အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကိုပဲ စောင့်ရှောက် ဂရုစိုက်စေချင်တဲ့
မာမိကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား"

"အဲဒီလို တစ်ဖက်တည်းကြည့်ပြီး ပြောလို့ မရဘူး ဝသုန်၊ အန်တီက
ငါ့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် လစာပေးထားတယ် ငါ့မိသားစုကို ထောက်ပံ့
ပေးထားတယ်၊ ပြောရင် ငါ့အဖေ လက်ထက်ကတည်းက ဟောဒီ စိန်မြ
ရံခြယ် စံအိမ်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတရားတွေက ဆပ်မကု
န်ဘူးလေ"

အကြိမ်ကြိမ် ကြားဖူးပြီးသော ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ကိုစိုးလွင် ဖွင့်နေပြန်သည်။ သူ စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း....

"လောကကြီးမှာ ငွေကြေးမနက အရေးကြီးနေသလားဗျာ"

ကိုစိုးလွင်က သူ့ကိုကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အရိပ်တွေကို သူမြင်နေရသည်။ ။ လောကကြီးအကြောင်း မင်းနားမလည်နိုင်သေးဘူး ဝသုန်လို့ ကိုစိုး ပြောချင်နေသည် လား။

"လူတစ်ယောက် ဘဝရှင်သန် ရပ်တည်ဖို့ ငွေကြေးကလည်း အင်အားတစ်ခုပဲ ဝသုန်၊ ငါတစ်ယောက်တင် မကဘူး၊ ငါ့ကိုမှီခိုနေတဲ့ အမေနဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရေး၊ အဲဒါတွေ အတွက် ငါ့ဘက်က တစ်ခုတော့ ဆုံးရှုံးခံရမှာ ပေါ့။ သေချာတာက အန်တီ ဒေါ်စိန်မြလှိုင်ရဲ့ အမိန့်တွေကို ငါ မလွန်ဆန်ရဲတာ အမှန်ပဲ"

စူးစူးရှရှ မျက်ဝန်းတွေနှင့် အေးစက်မာကျောစွာ ပြောဆိုတတ်သည့် မာမိရဲ့ အမိန့်တွေကို သူလည်း လွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ကိုစိုးလွင်နှင့် စိန်မြရံခြယ် အရိပ်မှာ ရှိနေသည့် အလုပ်သမားတွေဆို ဝေလာဝေး။

ဒါပေမဲ့...

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီဘဝကြီးကို လွန်ဆန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ကိုစိုး"

သူဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားစက ကိုစိုးလွင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားခဲ့ဖူးပြီ။ ။ အခုတော့ သိပ်မထူးဆန်းတော့သလို သူ့ကို မမှီခိုမသုန် ငေးကြည့်နေရုံမျှသာ။ ပြီးမှ သူ့ပခုံးကို ဖွဖွကလေး သိုင်းဖက်ရင်း...

"မြေမခခဲ့တဲ့ မင်းက ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ဘယ်အချိန်ထိ

နေပျော်မှာ လဲ ဝသုန် ၊ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းစမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ ငါတို့ မင်းဆန္ဒကို မတားရက်ပါဘူးကွာ"

ကိုစိုးလွင် စကားကို နားထောင်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်ထင်လာသော ပုံရိပ်လေးကိုမြင်ယောင်လာမိသည် ။

အဆီပြန်ပြီး ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာလေးက အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် လှပါသည် ။ ရှုပ်နီညိုကွက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ခေါက်တင်ပြီး ပြောင်လုံချည် အနက်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထားသည့် သူမရဲ့ စတိုင်လ်။

စလွယ်သိုင်းထားသော လွယ်အိတ်ကို ကျောအနောက် လွှဲပစ်ရမ်းပြီး စူးစူးရဲရဲ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်သည့် ဟန်လေးနှင့် သူ့အာရုံထဲက ဖျောက်မရသော ပုံရိပ်ကလေးဖြစ်ခဲ့သည် ။

"အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်တော် အရမ်းအားကျတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်တွေနဲ့ ဘဝလေးထဲကို ဝင်ပြီး ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံ ရှာချင်တာဗျ"

"ဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ပြီး"

"နိုး နိုး"

ကိုစိုးလွင် စကားတို့ အဆုံးမသတ်ခင် သူ လက်တကာကာနှင့် ငြင်းဆိုတားမြစ်ရင်း ထရပ်မိသည် ။

"ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် အဲဒီလောက် လွယ်နေရင် ဘာဖြစ်လို့ စာမေးပွဲစစ်နေတော့မလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားတာ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ ဘဝလေးကို မြင်တွေ့ချင်တာ၊ လွတ်လပ်တဲ့ ဆင်းရဲ

သားဘဝရဲ့ အရသာကို ခံစားကြည့်ချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ကျဉ်းကျပ်မွန်းနစ်နေမှုတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ကွာခြားသလဲလို့ "

"လှောင်ပိတ်နေတဲ့ ဘဝချင်းအတူတူ အသက်ရှူချောင်ဖို့ စဉ်းစားပါလား ဝသုန်ရာ"

"ကျွန်တော့် ဆန္ဒကို မတားပါနဲ့ ဗျာ စိတ်ချ။ ကိုစိုးလွင်တို့ တွေ ဒုက္ခရောက်အောင် ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထားတာပဲ ယုံစမ်းပါ"

ပြောရင်း ပခုံးပေါ်က ခြုံလွှာသဘက်ကို ဆွဲဖယ်တော့ ကိုစိုးလွင် အလိုက်သတိ လက်လှမ်းကာ လှမ်းယူသည်။ ။

အပြာစင်း ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ဗလာကျင်းနေသော ကျစ်လစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးဆစ်က မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။ ။

ကန်ပေါင်လေးအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည့် မင်းစက်ဝသုန်ကို ကိုစိုးလွင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက အနားမှာ အရိပ်လို သူစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသော မင်းစက်ဝသုန်သည် ယောက်ျားပီသ ရင့်ကျက်သော အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။

ဒါပေမဲ့...

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ထိန်းချုပ်မှု အရိပ်အောက်က မလွတ်ကင်းနိုင်သေးပါ

။

ဒိုင်ဗင်ဘုတ်ပြားပေါ်မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ အရှိန်ယူသည်။ ။ ပြီးတော့ လေထဲမှာ လှပစွာ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးလိုက်သည့် မ

င်းစက်ဝသုန်ကို သူကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ကြည့်နေမိဆဲ။

ကန်ရေပြင်ထဲမှာ လှပစွာ နစ်မြုပ်သွားပြီးတော့ ကူးခတ်သွားပုံက တကယ်ကြည့်ကောင်းသည် ။

ရေပြင်ပြာလဲ့လဲ့ထဲမှ ဝါဝင်းသော မင်းစက်ဝသုန် အသားအရေက ထင်ရှားနေ၏။

စိန်မြရံခြယ် စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်လာမည့်သူ။

အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီး သုံးခုကို ပိုင်ဆိုင်အမွေ ဆက်ခံခွင့်ရရှိထားသူ မင်းစက်ဝသုန်။

အရာရာပြီးပြည့်စုံသော မင်းစက်ဝသုန်ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံးသော တောင့်တမှုတစ်ခု ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ သူပဲ အသိဆုံး။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဝသုန်မိုးက ဝသုန် ငါးနှစ်သားပင် မပြည့်သေးခင်မှာ တိမ်းပါးသွားခဲ့သည် ။

မိခင် ဒေါ်စိန်မြလှိုင် က ကျန်ရစ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို အခြေမပျက် ဆက်ပြီး ဦးစီးသည် ။

"စိန်မြရံခြယ်"ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မျိုးရိုးကြီးမြတ်အောင် မိန်းမသား တန်မဲ့ ရုန်းကန်နေသည့် ဘဝက လွယ်ကူလှသည် တော့ မဟုတ်။ အား လုံးကို တွက်ဆချင့်ချိန်ပြီး မုဆိုးဖို ဦးနန်းမြင့်ဇော်ကို ဒေါ်စိန်မြလှိုင် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဟု သူတို့ နားလည်နိုင်ခဲ့သည် ။

ဒါတွေကို ခံစားနားလည်နိုင်ဖို့ အတွက် မရင့်ကျက်နိုင်ခဲ့သေးသူက ငယ်ရွယ်သေးသော မင်းစက်ဝသုန်ပဲ ဖြစ်သည် ။

အထိန်းတော်တွေ အခြံအရံတွေ ပြည့်စုံစွာဖြင့် ဘဝက ရွှေပေါ်မြတ

င် ရှိနေသည့်တိုင် ငတ်မွတ်ခဲ့သည့် မိခင်ရင်ငွေက ကင်းဝေးခဲ့သည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ ခင်ပွန်းနေထိုင်သည့် ရေခြားမြေခြားမှာ နေထိုင်ရင်း "စိန်ရံမြဩယ်" ကို တစ်နှစ်နေမှ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်သာ ပြန်လာတတ်သည့် အမေ့ရဲ့ ဥပေက္ခာတွေကို ဝသုန်ဘယ်လိုခံစားရမည်ဆိုတာလည်း သူ နားလည်စာနာပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ကုမ္ပဏီနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး မြန်မာပြည်က လုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်နေနိုင်သော

တစ်ဦးတည်းသော သားရဲ့ ဘဝကို လိုလေလေးမရှိ ညွှန်ကြားစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်သော ဒေါ်စိန်မြလှိုင်ရဲ့ အရည်အသွေးကိုတော့ အားလုံးမဦးညွှတ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ကြပါ။

"ကျွန်တော်လိုချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး ကိုစိုး။ မာမီရဲ့ မေတ္တာ၊ အကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေဗျ၊ သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုပေးနေကြတဲ့ သူတွေဆီက နွေးထွေးမှုထက် မာမီရဲ့ ရင်ငွေကို ကျွန်တော် ခံစားခိုလို့ ကြည့်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါပြီ။ မာမီရဲ့ ပုံစံခွက်က စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နေထိုင်နေခဲ့ရပြီလေ။ ဒီ မွန်းကျပ်မှု ကမ္ဘာကြီးထဲက ကျွန်တော် အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားကြည့်ချင်တယ် ကိုစိုးရယ်"

ဝေဒနာ ခံစားချက်တွေနှင့် ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးသော မင်းစက်ဝသုန် စကားတွေကို သူ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း

မင်းစက်ဝသုန် တောင်းဆိုလာသည့်အခါ သူတို့ အားလုံး သိုဝှက်စွာနှင့် ဒေါ်စိန်မြလှိုင် မသိအောင် ဖုံးဖိထားပေးဖို့ လွယ်ကူစွာ

ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။

မင်းစက်ဝသုန် အနီးမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ဒေါ်ဖိန်မြလှိုင် ချမှတ်ပေးထားသည့် စည်းကမ်းတွေအတိုင်း စောင့်ရှောက်နေခဲ့သော သူနှင့် မင်းစက်ဝသုန် ကြားမှာ သံယောဇဉ်လည်း ညီအစ်ကို ရင်းချာတမျှ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ။

ပိတ်လှောင်နေခဲ့သော ငှက်ငယ်တစ်ကောင်၏ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းလိုမှုကို သူ နားလည်စွာ ခွင့်ပြုခဲ့မိသည်။ ။

ထို့အတွက်

ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

ငါ့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရခဲ့ဘူးတဲ့ လွတ်လပ်မှုရနံ့တွေကို မင်းအားပါးတရ ရှူရှိုက်ခံစားကြည့်ပါ မင်းစက်ဝသုန်ရေ...။

အခန်း(၂)

"ဘုန်း"

"ခလွမ်း"

"ချွမ် ဝမ်း"

"ဟဲ့ ဟဲ့ အို ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ သမီးရယ်"

စိတ်စေရာ ပစ်ပေါက်လွှတ်ချလိုက်မိ၍ သံစုံမြည်သွားသော ပစ္စည်းတွေကြောင့် အမေ မမြင်မစမ်းနှင့် ရာရာ အနားထိ လေးဘက်တွားရွေ့လာသည်။ ။

"မမရာကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ၊ နေ့တိုင်း ပြဿနာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့နေတာပဲဗျာ"

"

စားပွဲပုလေးမှာ ကျောင်းစာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ထိုင်လုပ်နေသော မောင်လေး ကောင်းစံပါ အနားလျှောက်လာရင်း ပြော သည်။ ။

"အလကား စိတ်တိုနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားတာကို နှိမ်ချင် နိုင်စားချင်တဲ့ သူတွေကြောင့် ဟဲ့"

"ဒေါသတွေလျှော့ပြီး ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ အမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး သမီးရယ်"

ဒေါသစိတ်ကို လေပူအဖြစ် မှုတ်ထုတ်လျော့ချစ်ပစ်ရင်း အမေ့ကို တွဲ

ထူကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ ထိုင်စေလိုက်သည် ။ ပြီးမှ အမေ့ခြေရင်းမှာ အရာရာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချမိ၏။

ရာရာ ပစ်ချထားသည့် ဒေါသသံလေးနှင့် ရာရာကတော့ အမေ့ကို ရှင်းပြနေမိ၏။

"(.....) လိုင်းကား စပယ်ရာလေ ဒရိုင်ဘာက ကွမ်းနှစ်ရာဖိုးဝယ် လို့ ရာရာက ပိုက်ဆံတောင်းတော့ ရီသဲ့သဲ့နဲ့ အချင်းချင်းတွေပဲ တစ်ခါတလေ အလကားကျွေးပါလားတဲ့ ၊ မကျွေးနိုင်ဘူး ပြောပြီး ရန်တွေ့မလို့ ကြံနေတုန်း ဒရိုင်ဘာကပါ ပြောသလို နောက်သလိုနဲ့ ကားကို အတင်းမောင်းပြေးသွားတယ် အမေရဲ့ ၊ ခရီးသည် တွေ ပါနေလို့ ပေါ့၊ နို့မို့ဆို အုတ်ခဲနဲ့ ကောက်ထုပ်တယ် ဟွန်း"

အမေ့ကို ရှင်းပြရင်း တစ်လမ်းလုံး တနံ့နံ့ဖြစ်လာတဲ့ ဒေါသက ပြန်တိုးလာတာမို့ ရာရာ အသံလေးပါ တုန်လာရသည် ။

အမေက ရာရာစိတ်ကို သိနေတာမို့ ရာရာ ဆံပင်တွေကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ရင်း....

"သမီးကလည်း ကွယ် ကားနံပါတ် မှတ်မိနေတာပဲ ဥစ္စာ။ ဒီနေ့မပေး နောက်နေ့ပေးမှာ ပေါ့"

"အာ...အမေကလည်း ပြန်ရင်းဖို့ နဲ့ အိမ်စားဖို့ အတွက် ပိုက်ဆံနှစ်ရာဆိုတာ ဘယ်လောက် လိုအပ်သလဲ အမေ သိရက်နဲ့ "

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသော မောင်လေး ကောင်းစံက

"မမရယ် ဒီလောက်ငွေနှစ်ရာ တန်ဖိုးရှိမှန်းသိရင် ဟိုတလောက သူဌေးကားနဲ့ တိုက်မိပြီး လျော်ကြေးတောင်းတော့ တန်ကြေးထက် ပိုတောင်းလိုက်ပါလားဗျ၊ ဟိုက စေတနာနဲ့ ပိုပေးတာတောင် မမက ရန်တွေ့ပြီး

ပြန်ပေါက်ပေးခဲ့တယ် မှတ်လား"

ကောင်းစံ စကားကြောင့် ရာရာ မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးလက်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ ။

"အဲဒါ သူများ ပိုက်ဆံကို အချောင်မလိုချင်လို့ ပေါ့ဟဲ့၊ သူတို့လို သူဌေးတွေ ကားကို မဆင်မခြင်မောင်း၊ တိုးမိတိုက်မိတော့ လျော်ကြေးပေးရင် ရတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မဝင်အောင် ငါ ပညာပေးလိုက်တာဟဲ့ သိလား"

ကောင်းစံ ပခုံးလေးတွန့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း

"ဟိုက သူတို့ ပညာရသွားပါပြီ ခင်ဗျလို့ မမကို အော်ပြော သွားခဲ့လို့ လား"

"ငါလေ နင်တော့ နာတော့မယ်"

ရာရာ လက်ရွယ်တုန်းပဲ ရှိသေး၏။ ကောင်းစံ၏ လှစ်ခနဲ အနားက ပြေးထွက်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားသည်။ ။

အမေက မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတွေနားထောင်ပြီး ပြုံးစိစိ။

သားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားအတွက် ဂုဏ်ယူပြီး ပြုံးနေတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည် လေ။

မောင်လေးကို မွေးပြီးကတည်းက မျက်လုံးကို တိမ်ကွယ်ကာ မျက်စိ နှစ်လုံးစလုံး ကွယ်ခဲ့သော အမေမှာ ဒီသားနဲ့ သမီးကိုပဲ အားကိုးတွယ် တာလာခဲ့ရသည်။ ။

ရာရာတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်က သုံးနှစ်ကျော်ပဲ ကွာသည်။ ။ မောင်လေး ကိုယ်ဝန်ကြီးမှာ ပဲ အဖေဆုံးတာမို့ အမေ့ခမျာ နေပူမိုးရွာမရှောင် ဈေးဗန်း ခေါင်းရွက် ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ ။

အမေ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို မြင်နေသည့် ရာရာ ရှစ်တန်းတောင် မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်တာဝန်ကို ယူခဲ့မိသည်။ ။

ဘဝရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားများ စွာကို ရာရာ ငယ်စဉ်ကတည်းက စောစီးစွာ လက်ခံယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဖေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ မပြည့်စုံပေမယ့် စားဝတ်နေရေးအတွက် ရာရာ မပူပန်ခဲ့ရပါ။ ။

မိသားစုအပေါ် တွယ်တာလွန်းသော အဖေသည် ပွဲရုံတစ်ခုမှာ ရိုးသားကြိုးစားပြီး မိသားစုကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။

မောင်လေး ကောင်းစံ လောကကြီးထဲ ရောက်မလာခင် တိမ်းပါးခဲ့သော အဖေသည် ရာရာကိုတော့ သိပ်ချစ်ပါသည်။ ။

မွေးကတည်းက အသားကလေး နုညက်ဝင်းစိုပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံး လှပလွန်းသော ရာရာကို အဖေက ချစ်စနိုးနှင့် ကလီယိုပက်ထရာ မင်းသမီးလေးဟု အမြဲခေါ်ဝေါ်သည်။ ။

အလှဘုရင်မ "ကလီယိုပက်ထရာ" မင်းသမီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ သမီးကို အဖေခေါ်သည့် ထိုနာမည်ကပဲ အတည်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

အားလုံးကတော့ ရာရာပဲ ခေါ်ကြသည်။ ။

အဖေ့ရဲ့ မေတ္တာတရားကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော ရာရာ မောင်လေးကို စာနာသနားမိသည် က မောင်လေးဘဝမှာ အဖေ့ရဲ့ မေတ္တာကို မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း မောင်လေး ပညာရေးအတွက် ရာရာ ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ အဖေ့ မောင်ဘေးဘဝကို ရာရာ မျှော်လင့်မိသည် က တစ်နေ့ ပညာ တတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်၏။ ။

ဒါ ရာရာရဲ့ ရင်ထဲက ဆန္ဒ။

"မမ ရေချိုးတော့လေ၊ သား ထမင်းခူးထားလိုက်မယ်၊ ဗိုက်ဆာပြီဗျ"

မောင်လေး အသံကြားမှ ရာရာ အတွေးထဲက ရုန်းထွက်ရင်း

"အေးအေး အမြန်ချိုးလိုက်မယ်နော် မောင်လေး"

"သမီး နည်းနည်းအေးတယ်နော်၊ ရေစိမ်ချိုးမနေနဲ့ ၊ ဖျားနာနေမှာ စိုးလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရဲ့ "

အမေ စိုးရိမ်စွာ မှာ သော စကားကို ခေါင်းညိတ်နာခံရင်း အခန်းလေးထဲ ရာရာ လှမ်းဝင်ခဲ့သည် ။

မိုးလင်း မိုးချုပ်ဈေးရောင်းနေရသော ရာရာအတွက် သည် လိုညစာ စားချိန်ကလေးသည် ပဲ မိသားစု သုံးယောက်စုံညီ ကြည်နူးခွင့်ကလေး ရ နိုင်တာလေ။

အခန်း(၃)

"မောင်လေး နင် ကျောင်းမသွားခင် အမေ့အတွက် အားလုံးပြင်ဆင်ပေးခဲ့နော်"

"မမဘာသာ စိတ်ချ လက်ချသွားပါဗျာ။ အမြဲတမ်း ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ပေးနေကျ ဥစ္စာ"

"နင် မေ့နေမှာ စိုးလို့ မှာ တာပေါ့ဟဲ့၊ တကတည်း ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးနေတာကို အတွန့်တက်နေလိုက်ရမှ "

ရာရာ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ပြောတော့ ကောင်းစံ ပြုံးဖို့ဖို့နှင့် ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း....

"အဟဲ မမ ဆူတာပူတာကို မနက်စောစော ကြားချင်လို့ တမင်ပြောလိုက်တာပါဗျ၊ ကိုယ့်အစ်မကို ချစ်လို့ စတာပါ"

ကောင်းစံဆိုတော့ ရာရာ သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း ကွမ်းယာဘမ်းလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။

"အမေ သမီးသွားမယ်နော်"

"အေး အေး၊ သမီး အရမ်းမိုးချုပ်ကြီးတော့ မနေနဲ့ နော် သမီး"

ထုံးစံအတိုင်း အမေကတော့ စိုးရိမ်စွာနှင့် မှာ ရှာသည် ။ ဟုတ်ကဲ့ အမေဟု ပြန်ဖြေရင်း တဲအိမ်လေးပေါ်က ခပ်သွက်သွက်ကလေးဆင်းခဲ့သ

ည် ။

မိသားစုအတွက် ရာရာ ပြေလည်အောင် ရုန်းကန်တတ်ခဲ့သည် က
မောင်လေးတစ်သက် ရှိခဲ့ပြီ။

တတ်နိုင်သော အရင်းအနှီးကလေးနှင့် စီးပွားရှာဖွေရသော ရာရာ
အတွက် ရာသီပေါ် အသီးအနှံတွေကို ဈေးဘမ်းလေး ခေါင်းရွက်လို့ လ
ည်း ရောင်းခဲ့ဖူးသည် ။ ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ ဖရဲသီး၊ နာနတ်သီးကအစ ရေခဲ
ပုံးလေး လွယ်ပြီးတော့လည်း မရှက်မကြောက် ရောင်းဖူးသည် ။

ကားဂိတ်လေးမှာ ရေခဲရေ၊ ကွမ်းယာ၊ စီးကရက် အော်ဟစ်ရောင်းချ
ဖို့ လည်း ရာရာ မရှက်မကြောက်ပါ။

သမာအာဇီဝနှင့် ရိုးသားစွာ ရှာဖွေစားသောက်ရသော ဘဝကို ရာရာ
နေတတ်၊ နေပျော်နိုင်ခဲ့သည် ။ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်အားနှင့် မိသားစုလေးကို
ရှာကျွေးနိုင်တာကိုပဲ ရောင့်ရဲ ကြည်နူးခဲ့ပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ရသည် က အမေရဲ့ မျက်စိကို မကု
သပေးနိုင်တာကိုပဲ ဖြစ်သည် ။

ရာရာတို့ ဘဝလေးမှာ ငွေကြေးအလုံးအရင်းဆိုလို့ လက်ထဲမှာ ဘ
ယ်တော့မှ လေးငါးထောင်တောင် ပြည့်အောင် ကိုင်ဖူးသုံးစွဲဖူးတာမဟု
တ်။

အဖေ ဆုံးပါးတော့ အဖေရဲ့ အလုပ်ရှင်က စာနာစိတ်ကလေးနှင့် နေ
ထိုင်ခွင့်ပေးထားသော သည် ခြံလေးထဲမှ ထရံကာ ပျဉ်ခင်းအိမ်ကလေး
ရှိနေတာကြောင့် နေထိုင်ဖို့ အတွက် မပူမပန်ရတာ ကံကောင်းလှသည်

။

အမေ့ မျက်စိကို ဆေးကုသဖို့ ရည်စူးကာ ရာရာ စုထားသော

ငွေကြေးတချို့ကလည်း မောင်လေးရဲ့ ပညာသင်စရိတ်ထဲ အမြဲပါသွား တတ်သည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

အမေကလည်း သားသမီးတွေ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်နေရသော ဘဝလေးကို သိနေတာမို့ မျက်စိမြင်ပါရစေတော့လို့ တောင့်တတာမျိုး မ ရှိခဲ့ပါ။

"အမေ့သားလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါကွယ်၊ ဒါမှ အမေ့သမီးကြီးလည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ ဘဝက လွတ်မှာ ကွဲ့။"

သားကို အားကိုးစိတ်၊ သမီးကို စာနာစိတ်နှင့်အမေ၊ တောင့်တစွာပြောတိုင်း ရာရာက မောင်လေးကို စနောက်ချင်တာကြောင့်

"အမေ့သားကို အားကိုးနေတာလား၊ အချိန်တန်ရင် မိန်းမကောက် ယူသွားမှာ ကို အမေက အထင်ကြီးနေ၊ ရာရာတို့ ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ပဲ အားကိုးတယ် သိလား။"

"မမနော် ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ကျောင်းတောင် တ က်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမေနဲ့ မမကို အလုပ်ထွက်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးချင် တာဗျ"

မောင်လေးက မခံချင်စိတ်နှင့် တုံ့ပြန်တော့ ရာရာ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးသွားရစမြဲ။

"နောက်တာပါဟဲ့ ကိုယ့်မောင်လေး စိတ်ကို ကိုယ်မသိဘဲ နေမလား၊ အဟင်း ငါ့မောင်လေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ အမေနဲ့ မမ အငြိမ့်သား ထိုင်စားမှာ အဟင်း ဟင်း။"

မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကားတွေကို ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင် ကျေနပ်

ပ်နေတဲ့ အဖေရဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို ရာရာ နားလည်ခံစား ကျေနပ်ခဲ့တာ အမှန်။

"တီ တီ"

ကြားလိုက်ရသော ဟွန်းသံကြောင့် အတွေးစတို ရုတ်တရက်လွင့်စင် ပြေးကာ ရာရာ လှည့်ကြည့်မိသည် ။

ရာရာ ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ အဖြူရောင် ဆလွန်းကားကလေး ဖြစ်သည် ။

ကားသံ ကြားရုံနှင့် မဆီမဆိုင် ကိုယ်ကြုံခဲ့သော အဖြစ်ကို ပြန်သတိရလိုက်မိတာလေ။

မှတ်မှတ်ရရ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်ကျော်လောက်က ဖြစ်မည်။

ရာရာ ဈေးရောင်းနေကျ ကျောင်းဈေးလေးကို သွားရောင်းဖို့ အတွက် နာနတ်သီးဘမ်းလေးကို ရွက်ကာ အလောတကြီးခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းလျှောက်ခဲ့သည် ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လမ်းသွားလမ်းလာတွေနှင့် နည်းနည်းရှုပ်ထွေးနေတာမို့ ကားလမ်းဘေးကပဲ ဆင်းပြီး လျှောက်ခဲ့၏။

"ကျွီ"

"ဟင်"

ရိပ်ခနဲ ကားဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ရာရာ နံဘေးမှ ပွတ်ကပ်ရပ်သွားသော ကားကြီးကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ရှောင်လိုက်မိတော့..

"ဂလုံ ဂွမ်..ဂွမ်"

ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထားသော ဗန်းလေးက ပလက်ဖောင်းအတိုင်း အသံမြည်ကာ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ရာရာလည်း ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ချော်လဲကျသွားခဲ့၏။

"ကုန်ပါပြီတော်"

နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ပြန့်ကျဲကုန်သော နာနတ်သီးစိပ်တွေကို ကြည့်ကာ ရာရာ အထိတ်တလန့်ကလေး ရေရွတ်မိသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဒေါသစိတ်က ရင်ထဲ တိုးဝင်လာရင်း လဲကျနေရာမှ ရာရာ လူးလဲထရပ်သည်။

စူးစူးရဲရဲ မျက်ဝန်းတွေက ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသူထံ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။

"ဟို ညီမလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လားဟင် ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်လျှောက်ရောပေါ့ကွယ်၊ ဒီနေရာက ကားတွေရော ဆိုက်ကားတွေရော ရှုပ်ထွေးနေတာ"

မျက်ဝန်းတွေက စိုးရိမ်စိတ်တို့ အရိပ်ခိုနေပေမယ့် အပြစ်တင်သံ ထွက်သော နောက်ဆက်တွဲ စကားတွေကြောင့် ရာရာ လက်နှစ်ဖက် ခါးမှာ ထောက်ပစ်လိုက်ရင်း...

"ပလက်ဖောင်း အောက် ဆင်းလျှောက်ပေမယ့် ကတ္တရာလမ်းနဲ့ အဝေးကြီးပဲ ရှင့် မျက်လုံး ကန်းနေသလား"

သည် လို ပက်ခနဲ ပြန်ပြောမည် ထင်မှတ်မထား၍ ထင်ပါသည်။ ဆင်းလာသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

အလုံပိတ်ထားသော ဇိမ်ခံကားကြီး၏ မှန်အနက်တွေ နောက်မှာ ထိုင်နေသော အရိပ်တစ်ခုကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွတော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသော လူမလိုင် အဆင့်အတန်းက ထင်သည်။ ။ ထိုင်ရာက ထမလာတာမို့ ဘယ်ပုံ အဆင်းသဏ္ဌာန်ဆိုတာကို ရာရာ ခွဲခြားမသိနိုင်ပါ။

ကိန်းကြီးခန်းကြီး နိုင်ပုံထောက်ရှုလျှင် ကားပိုင်ရှင် သူဌေးပဲ ဖြစ်မည်။ ရာရာထံ ဆင်းလာသူက ဒရိုင်ဘာ အစေအခိုင်းမျှသာ ဖြစ်နိုင်၏။

ဆူပွက်ချင်နေသော ဒေါသကြောင့် ကားပေါ်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မျက်စောင်းစူးစူးတော့ ထိုးမိသည်။ ။

ကိုယ် မမြင်ပေမယ့် သင်းကတော့ မြင်မှာ အသေအချာ။

"ဒီလိုပါ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့ ကလည်း ဇွတ်တိုးကျော်တက်တဲ့ ဆိုက်ကားကို မထိမိအောင် ရှောင်လို့ လမ်းဘေးကို ကျော်သွားမိတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ "

ရာရာ ဒေါသနှင့်စိတ်ကို ထွက်မိသွားသည် ထင်ရဲ့ ။ လေပြည်ထိုးတောင်းပန်စကားဆိုရင်း ပြန့်ကျဲနေသော နာနတ်သီးစိပ်တွေကို ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ ။

"ညီမလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို လျော်ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ ပြောပါ။"

"ကိုစိုး ဒီကို ခဏလောက် လာပါဦးဗျာ"

ကားထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ခေါ်သံ ၊ ကိုစိုး ဆိုသည့်လူကား ဆီပြန်ထည့်သွားသည်။ ။

မြေမခ မင်းသားလို လူကိုတော့ ရာရာ ကြည့်မရတော့တာ အမှန်။ ဘာတွေ တီးတိုးပြောလိုက်သည် မသိ။ ပြန်လှည့်လာသော ထိုလူ လက်ထဲမှာ တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ တစ်ထပ်ပါလာသည်။ ။

"ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ ညီမလေး၊ ဟောဒီမှာ ငွေတစ်သိန်း ယူပါ"

"ဘာ"

ကမ်းပေးလာသည့် လက်ကို ရာရာ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ မျက်ဝန်းတွေကလည်း ဒေါသရောင်စဉ်တွေ ပျိုးပျက်တောက်ပလာရင်း..

"ဒီမယ် ...အလျော်လိုချင်လို့ တမင် ကားတိုက်ခံမယ် အောက်မေ့နေသလား ဆင်းရဲပေမယ့် လောဘမကြီးဘူး၊ လမ်းကြောင်းကျွံလာတဲ့ ရှင်တို့ ကို ယာဉ်ထိန်းရဲ တိုင်လို့ ရတယ် သိလား"

ခေါင်းငုံ့မခံတတ်သော မာနစိတ်နှင့် ရာရာ မနားတမ်း ပြောပစ်လိုက်မိသည်။ ။ ဒရိုင်ဘာ ပုဂ္ဂိုလ်က ထိတ်လန့်တကြား လက်ကာထားရင်း...

"အဲ အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ ညီမလည်း ဘာမှ ထိခိုက်မိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေရာမှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့"

"ကျွန်မလည်း တစ်နေကုန် ရုန်းကန်နေရတာမို့ အချိန်ပိုမရှိလို့ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ နောက်ဆို ကားကို ရှင်တို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မောင်းဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ်"

ခပ်မာမာပဲ ပြောရင်း ပလက်ဖောင်းပေါ်က လင်ပန်းလေးကို ရာရာ ကောက်ယူကြည့်သည်။ ။ အနားစပ်လေး တစ်ချက်ပိန်သွားတာက လွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်တာ တော်သေးသည်။ ။

"ကျွန်မ လင်ပန်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ၊ နာနတ်သီးစိပ်ဖိုးပဲ ရှင်တို့ ပေးခဲ့၊ အားလုံး နှစ်ထောင့်ခုနစ်ရာ ကျတယ်"

ငွေတစ်သိန်းကို ငြင်းပယ်ပြီး နှစ်ထောင့်ခုနစ်ရာပဲ တောင်းနေတာမို့

ထိုပုဂ္ဂိုလ် အံ့သြသွားတာတော့ အထင်အရှား။ ကားထဲက ပုဂ္ဂိုလ်လည်း သူမကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမလား မသိပါ။

"တန်ဖိုး အတိအကျပဲ ကျွန်မ လိုချင်တယ်"

"ဟုတ် ...ဟုတ်ကဲ့"

တစ်သိန်းအုပ်စုထဲက နှစ်ရွက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်ရှာဖွေ ရရှိသော ခုနစ်ရာနှင့်ပေါင်းပြီး လှမ်းပေးသည်။ ။

"ရော့ ညီမလေး အစ်ကိုတို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသွားတာကို ရာရာ အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းက လေးတောင် မညိတ်ပြခဲ့ပါ။

ဇိမ်ခံကားနက်ကြီး နောက်ခန်းထဲမှ အရိပ်မျှသာ မြင်ရသည့် လူကို တော့ မျက်ခုံးကလေးတွန့်၊ အံကလေးကြိတ်ကာ တမင်ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်ခဲ့မိသေးသည်။ ။

"ကဲ...ဘာဖြစ်လာတာလဲ ရာရာရဲ့ "

ကားဂိတ်ကလေးကို ရောက်တော့ ရေခဲရေ ရောင်းသည့် မိဝါက ရာရာကို လှမ်းမေးသည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"မသိပါဘူး နင့်မျက်နှာကြီးက မာတင်းနေလို့ တစ်ခုခုဖြစ်လာသလားလို့ ပါဟာ"

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ရာရာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ မိဝါကိုလည်း ပြန်ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိ၊ ကွမ်းဘမ်းလေးကို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်း လိုက်သည်။ ။

လက်လှုပ်မှ ပါးစပ် လှုပ်ရမည့် ဘဝ...။

အခန်း(၄)

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ရှေ့က ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ အရောင်လွင့်ပြယ်စပြုနေသည့် တီရှပ်လက်တို အပြာရောင်က ခပ်မှိုင်းမှိုင်း၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ကလည်း တစ်ပတ်နွမ်းပဲဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ သစ်လွင်တောက်ပနေသေးသည့် ကိုယ့် အစားရှာမတော့ဘူးလားဗျာ

"ဒီထက်စုတ်တဲ့ အဝတ်အစားလည်း မင်းပုံစံက ဒီထက်ပိုပြီး ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး ဝသုန်၊ မင်းရုပ်ရည် မင်းအသားအရေ အသွင်အပြင်အားလုံးက ဆင်းရဲတဲ့ ပုံ မပေါက်ဘူးကွ"

သူ့ကိုကြည့်ကာ ကိုစိုးလွင်ပြောသည်။ ။ သူ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွပ်မိ၏။

အလိုမကျစွာ တွန့်ကွေးနေသော မင်းစက်ဝသုန်၏ မျက်ခုံးစိမ်းညှို့ညှို့တွေကို ကိုစိုးလွင် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

ဝင်းစိုသော အသားအရေ၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်အချိုးကျသော ခန္ဓာကိုယ်၊ အားလုံးသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပြေပြစ်ချောမွေ့မှု အလုံးစုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ဟု ဆိုရမည်။

မတိုမရှည် ဆံနွယ်ပျော့ပျော့တွေ ဝန်းခတ်အုပ်မိုးထားသည့် မင်းစ

က်ဝသုန် မျက်နှာက မြင်ရုံနှင့် အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းသိနိုင်သည့် ရုပ်သွင်မျိုး ဖြစ်နေတာ အသေအချာ။

မျက်နှာဝန်း ပြာလဲ့လဲ့တွေထဲမှာ ပူပန်သောကတွေကို မခံစားမပိုင် ဆိုင်ဘူးတာ သိနိုင်သည် ။ နှာတံကျစ်ကျစ် စင်းစင်းအောက်က ပန်းနုသွေးရောင် နှုတ်ခမ်းအစုံက ထက်အောက်ညီညာ ပြေပြစ်သည် ။

မွေးညင်းစိမ်းတို့ ဖြာနေသော မင်းစက်ဝသုန်၏ ချောမောခန့်ထည်မှုတွေကို ပိုလို့ ထင်ရှားစေသည် ။

အရှောင်မှိန်မှိန်နှင့် ဖျော့တော့နွမ်းဖတ်သော အဝတ်အစားတွေက ရှင်းသန့်ခန့်ထည်သော ရုပ်အဆင်းကို ပိုလို့ ပေါ်လွင်စေတော့ လည်း ဆင်းရဲသားအသွင် ဟန်ဆောင်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စကြီးပါပဲ။

"ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမလဲ အကြံပေးပါဦး ကိုစိုးရ"

မင်းစက်ဝသုန်၏ အကြံဉာဏ်တောင်းဆိုသံကို ကြားမှ ကိုစိုးလွင် ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း အကောင်းဆုံး အခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်သည် ။

"မင်း အလုပ်သင့်ဆုံးက ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေက ဆိုးပေမိုက်မဲနေတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို အမွေပြတ်နှင့်ချလိုက်လို့ လေလွင့်ရောက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးဖမ်းတာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ၊ မင်း အဲဒီလို ဝင်ရောသင့်တယ်"

"သူ ယုံပါ့မလား ကိုစိုး"

ဝသုန် မဝံ့မရဲ မေးသည် ။ ကိုစိုးလွင် ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း

"မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ဆို ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ ဝသုန်၊ ဂျစ်ပစီပုံစံမျိုးနဲ့ သူတို့ ဘဝရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မင်းစမ်းသပ်ချင်တာ မဟုတ်လား"

"အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော် မြင်နေခဲ့ရတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဆင်းရဲ ပေမယ့် အားမာန်အပြည့်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ဂရုမစိုက်တဲ့ အသွင်နဲ့ မာနကတော့ အရောင်ဖြာနေတာပဲဗျာ"

ဝသုန် တက်ကြွစွာ ဆိုနေပေမယ့် ကိုစိုးလွင် အရေးမကြီးသလို ပေါ့ ပါးစွာ နားထောင်နေသည်။ ။ ပြီးမှ ...

"မင်း စိတ်ဆန္ဒတွေ တစ်ခဏပဲ ပျော်ဝင်နိုင်မှာ ပါ ဝသုန်၊ ပြီးရင် စိန်မြရံခြယ် ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲ မင်းပြန်ရောက်ရဦးမှာ ပဲ လေ။ အဲဒါတွေကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာဖို့ မင်းခံနိုင်ရည် မရှိပါဘူး၊ ရှိသည် ပဲထားဦး၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ် ဝသုန်"

သူမေ့ထားသော ကိစ္စကို ကိုစိုးလွင် အသိပေးနေတာဟု သူသိပါသည်။ ။ တကယ်လည်း သူ့မှာ မငြင်းနိုင်သော အခြေအနေ။

"ကျွန်တော် ဒီဘဝကြီးကို မေ့ထားချင်တယ်။ ရွှေပင်နားလို့ ရွှေကျေးဖြစ်နေတာ သစ်ကိုင်းခြောက်မှာ နားရင်တော့ တမန်ကျေးတစ် ကောင် ဖြစ်ရမှာ ပေါ့"

ကိုစိုးလွင် နှုတ်ခမ်းတွေ ယဲ့ယဲ့ပြီးရင်း သူ့ကိုကြည့်သည်။ ။

"လောကဓံရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို ခံနိုင်တာ ငါတို့လို လူဆင်းရဲတွေ ပဲရှိတယ် ဝသုန်၊ ဒီလိုပဲ လောကဓံကို အပြစ်တင်ဖို့ ဝန်မလေးတာလည်း မင်းတို့လို လူချမ်းသာတွေပဲ ၊ မင်းဆန္ဒပြင်းပြနေလို့ ငါ မင်းမာမီ အမိန့်ကို ဥပေက္ခာပြုမိတာ၊ ဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ၊ မင်းကြောက်ပါပြီလို့ ကျောကော့ ပြန်ပြေးလာရင်လည်း အဆင်သင့် ရွှေပုံပေါ် ပြန်နေနိုင်မယ့် ကိစ္စဆိုတော့ ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာစရာ မရှိဘူး ထင်တယ်လေ"

သူ့အနီးမှာ အမြဲတမ်း အရိပ်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကိုစိုးလွင်သည်

ဆင်ခြင်နိုင်သော အသိကြီးမားမှန်း သူ သိပါသည်။ ။ အခုကိစ္စမှာ မာမိုရဲ့ အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်သည် ဆိုပေမယ့် ကိုစိုးသည် တွက်ချက်ချင့်ချိန်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခုပဲကြည့် သူ မကြာခင် အရှုံးပေး ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ကိုစိုးလွင် အကြွင်းမဲ့ ယုံထားသည့်ဟန် ရှိ၏။

"အစစ အရာရာ စီစဉ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုစိုးလွင်၊ ကုမ္ပဏီမှာ ရော အိမ်မှာ ရော ကိုစိုးလွင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုစိုက်ပေးပါ။ မာမိုဆီကိုတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ အချိန်မှန် ဖုန်းဆက်မယ်"

"အေးပါကွာ၊ အားလုံး စိတ်ချစမ်းပါ"

သူ တပတ်နွမ်း ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်ပြီး ကိုစိုးလွင် ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ပြင်တော့

"နှုတ်မဆက်ပါနဲ့ ကွာ မင်း ပြန်လာမှာ ပဲဟာ"

"ကျွန်တော့် အနာဂတ်ကို ကိုစိုးဗေဒင် တွက်ထားလို့ လား အဟွန်း"

"မင်းစိတ်ဆန္ဒတွေ ညစ်ညူးသွားရင် မင်းပြန်ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းမာမိ သိသွားလို့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း ခံနိုင်ရည် မရှိလို့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ၊ စိန်မြရံခြယ် စံအိမ်ကြီးထဲကို မင်း ခြေလျင် လျှောက်ပြန်လို့ တောင် ရနေတာပဲကွာ"

ကိုစိုးလွင်ကို သူအငြင်းအခုန် စကားတွေနှင့် ခွန်းတုံ့မပြန်ချင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသော ခံယူချက်အတိုင်းပဲ ပြောမိသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘာမှ အသေအချာ မသိသေးသရွေ့ ပြန်မလာဘူး"

"ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ကောင်မလေးရဲ့ ဘဝကိုလား"

"နှစ်ခုစလုံးပဲ"

"ဟား ဟား...ငါထင်သားပဲ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်ဘဲ
ယောက်ျားတစ်ယောက် မစွန့်စားပါဘူးလို့ "

ကိုစိုးလွင် သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း သူ့ပခုံးကို လှမ်းဖ
က်သည် ။

"မလှောင်ပါနဲ့ ဗျာ၊ စိတ်တံခါးတွေ ချောင်ပိတ်ခံထားရတဲ့ ဘဝထဲက
ခဏရုန်းထွက်ကြည့်ချင်လို့ ပါ၊ ကျွန်တော် အသက်ဝဝ ရှူကြည့်ချင်လို့
ပါ"

ပြီးနေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို လေးနက်အောင် ကိုစိုးပြည်တည်ငြိမ်
ရင်း

"လှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဝသုန်ရာ၊ ကဲ မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် လိုက်
ပို့ပေးမယ်"

"အဲဒီ ကောင်မလေး မြင်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ကိုစိုး ပို့ပြီးတာနဲ့
ပြန်ပါ။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆက်လုပ်ရှားမယ်"

နန်းဆောင်တမျှ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသော အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် ကျွ
န်းလှေကားကြီးမှ သူနှင့် ကိုစိုးလွင် ဆင်းလာသည် ကို ထမင်းချက် မ
အေးတင်၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်သော မသန်း၊ ခြံစောင့် မာလီ ဦးဖိုးထိန်၊ ဒ
ရိုင်ဘာ ကိုသောင်းအေးတို့ က ရပ်ကြည့်နေခဲ့ကြသည် ။

မင်းစက်ဝသုန် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစား
နွမ်းဖတ်ဖတ်တွေကြောင့် သူတို့ မျက်ဝန်းတွေမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ အံ့
ဩရိပ်တွေ အရိပ်ထင်နေကြသည် ။

ကိုစိုးလွင်ပြောသလို နှုတ်မဆက်သင့်ဟု တွေးရင်း အားလုံးကို နွေးထွေးစွာပဲ ပြုံးပြဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"ကိုသောင်းအေး လိုက်မပို့နဲ့ တော့၊ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းပို့ပေးမယ်"

ဒရိုင်ဘာ ကိုသောင်းအေး ခေါင်းညိတ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူဝင်ထိုင်တော့ ကိုစိုးလွင်ကလည်း မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

လင့်ခရူဇာ ဇိမ်ခံကားကြီး ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့ သူ့အာရုံထဲဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာတာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေဆဲ မျက်နှာလေး။

ကာလာရောင်စုံ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲတွေ ခြယ်သထားတာ မဟုတ်ပါဘဲ သနပ်ခါးရေကျဲနှင့် သွေးစို့နေသော အဆီပြန်မျက်နှာလေးရဲ့ အရိပ်။

အပြစ်ကင်းစင် အေးချမ်းမှုနှင့် ရိုးသားမှု မာနတွေ ပြည့်စုံနေခဲ့သော သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ မမေ့နိုင်ခဲ့။

ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ သူလိုချင်သော လွတ်လပ်မှုတွေ ပြည့်စုံသော ဘဝတွေ ရှိမည်ဟု သူအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။ ။

ငြိမ်ခနဲ ကားလေး ထိုးရပ်သွားတော့မှ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်မိ၏။ ကိုစိုးလွင်က...

"ငါ ဒီနေရာမှာ ပဲ ရပ်ပေးသင့်တယ် ထင်တယ် ဝသုန်"

"ဟုတ်သားပဲ ရပြီ ကိုစိုး ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ပဲ ဆင်းနေခဲ့တော့မယ် ကိုစိုး"

တံခါးဖွင့်ပြီး သူချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ပလက်ဖောင်း အတိုင်း

လျှောက်နေမိသည် ။ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ယုံကြည်ချက်တွေ အပြည့်နှင့်။

ကိုစိုး ရပ်ငေးကြည့်နေမည်လား။

ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တာမို့ မသိပါ။

အခန်း(၅)

"မကြီး ရာရာ ကျွန်တော်တို့ ကို အရူးလုပ်တယ်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ဈေးစောစောသိမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဆော့မယ်ဆိုလို့ လာလည်း ကြုံရသေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် သားတို့ က မကြီးရာရာနဲ့ ပဲ ဆော့ချင်တယ်ဗျာ၊ တခြား ကောင်တွေက အနိုင်ကျင့်လို့ မဆော့ချင်ဘူး"

ရာရာ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ဈေးထိပ်လမ်းဆုံအထိ ရောက် လာပြီး ပြောနေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ကျေနပ်အောင်လည်း ရာရာ ချောမော့ပြောရသည်။ ။

"အေးပါဟယ် ငါလည်း နင်တို့ နဲ့ ဆော့ချင်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ညဘက် နင်တို့ နဲ့ ဆော့မှ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းသမျှ အညောင်းအညာ ပြေတာဟ၊ ဒီနေ့တော့ နေ့တွက်မကိုက်လို့ ဈေးရောင်းလိုက်ဦးမယ်နော်၊ မင်းတို့လည်း ပြန်ကြတော့၊ မင်းတို့ အိမ်က ညမိုးချုပ်လို့ စိတ်ပူနေကြဦးမယ်"

"နောက်နေ့ကျရင် သားတို့ လာလည်း ကြုံမယ်၊ ကစားလည်း ကစားမယ်နော် မကြီးရာရာ"

"အေးပါဟယ် ဒီနေ့တော့ စောစော ရေချိုးပြီး စာကျက်လိုက်ကြရော့ သကြားလုံး နှစ်လုံးဆီ စားသွားကြနော်"

ကလေးနှစ်ယောက် ကျေနပ်စွာ ပြန်သွားကြတာပါပဲ။

ရာရာ ဈေးသိမ်းချိန်ဆို ရပ်ကွက်ထဲက ဒီကလေးတွေ လာကြိုပေးကြသည်။ မောင်လေးကို တမင်မကြိုခိုင်းရတာက ဒီနှစ်ဆယ်တန်း ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေတာမို့ပါ။

ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်း နဲ့ အောင်စေချင်တာမို့ မောင်လေးရဲ့ စာကျက်ချိန်တွေကို မထိခိုက်စေချင်ပါ။

သည် နေ့တစ်နေ့လုံး ဈေးရောင်းမကောင်းတာ အမှန်။ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပါပဲ။ ကျောင်းဈေးမှာ လည်း သိပ်ရောင်းမကောင်း။ ကားဂိတ်မှာ ကွမ်းယာရောင်းရတာလည်း သိပ်မကောင်း။ ဈေးသည် တွေက များ လွန်းလာတော့ နေ့တွက် မကိုက်ချင်ပါ။

ကားဂိတ်မှာ ထိုးရပ်သည့် ကိုလှစိုး ကားကိုမြင်လိုက်မှ ရာရာ အသင့်ထုပ်ပေးထားသော ကွမ်းထုပ်ကို အပြေးလေး သွားပေးလိုက်၏။

"မနက်က နှစ်ရာဖိုး၊ အခု နှစ်ရာဖိုးနော် ကိုလှစိုး"

"အေး အေး ရော့ လေးရာ"

တစ်နာရီလောက် ရောင်းချပြီးတော့ အမှောင်ရိပ်က သမ်းချင်ပြီ။ ကွမ်းဗန်းလေးကို သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ဒီထက် နောက်ကျနေရင် အမေ စိတ်ပူနေမှာ စိုးရသည်။ မောင်လေးကလည်း စိတ်မချ ဖြစ်ပြီး လာကြိုနေလျှင် စာကျက်ပျက်ပေလိမ့်မည်။

"ပြန်တော့မလား ရာရာ "

"အေး...ပြန်ပြီ မိဝါ၊ သွားပြီဟေ့"

မိဝါကတော့ သူ့ခင်ပွန်းရှိတာမို့ မိုးချုပ်အထိ ရောင်းနိုင်သည်။

ကွမ်းယာဗန်းလေး တစ်ဖက်၊ ကွမ်းယာပစ္စည်းတွေ စီးကရက်ဘူး
တွေ စုထည့်ထားသည့် ဆွဲခြင်းလေး တစ်ဖက် ဆွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ်
လေး ပြန်ခဲ့၏။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ကျောင်းဈေး ပြေးရောင်းလိုက်၊ ကားဂိတ်
မှာ အပြေး ပြန်လာရောင်းလိုက်နှင့် လုံးချာလည်နေခဲ့တာမို့ ညောင်းညာ
နေခဲ့ပြီ။

"အ ကျွတ် ကျွတ် အီး"

"ဟင်"

ကတ္တရာလမ်းမကနေ အိမ်ဘက်သွားတဲ့ လမ်းချိုးလေးကို ချိုးကွေ့
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရာရာ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"အား...အင်း အီး"

အသေအချာ နားထောင်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ညည်းညူသံ
ဆိုတာ ပိုထင်ရှားလာ၏။

ဒီလမ်း ဒီနေရာက ရာရာ ပြန်နေကြလမ်းမို့
သရဲတစ္ဆေခြောက်တာမျိုး မရှိပါ။ ဒါမျိုးကို ရာရာ ယုံလည်း မယုံ၊ ကြော
က်လည်း မကြောက်။

ဒါပေမဲ့

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

"အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ ခင်ဗျာ"

မှောင်ရိပ်ကျကျမှာ လူတစ်ယောက် ဒူးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညည်းညူ အ
ကူအညီတောင်းနေသံက အထင်အရှား။

ရာရာကို မိန်းမတစ်ယောက်မှန်း မသိလို့ အကူအညီတောင်းဆိုနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အတော့်ကို နာကျင်ဒုက္ခ ရောက်နေခဲ့တာကြောင့်လား မသိပါ။

"အဟမ်း...အဟမ်း"

တမင်တကာ ချောင်းဟန့် အသံပေးပြီးမှ အနားကို ရာရာ တိုးကပ်သွားမိသည် ။ လမ်းနံဘေး အမှောင်ထဲမှာ ငုပ်တုတ်ထိုင်နေသော ထိုလူက မော့ကြည့်မလားသေးဘဲ ဒူးကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ညည်းညူနေဆဲ။

"ဒီမယ် ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

သည် တော့မှ လူရွယ် မျက်နှာ မော့ကြည့်လာသည် ။ မသဲကွဲပေမယ့် ဖြူသော အသားအရေကြောင့် မျက်နှာက ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်၏။

"ဒီလိုပါ ကျွန်တော်က နယ်ကပါ ခင်ဗျာ၊ မိဘတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကဆင်းလာတာပါ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဘယ်သွားရမှန်းမသိ လျှောက်သွားရင်း ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပါ။ လူမိုက်အုပ်စုနဲ့ တွေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထိုးကြိတ်သွားတာပါ အ အင်း"

လူရွယ် ရှင်းပြသမျှ နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် မိဘနဲ့ စိတ်ဆိုး အိမ်ကဆင်းလာသူ ဆိုတာကြောင့် စာနာချင်စိတ်က နည်းနည်းလျော့သွားမိသည် ။

မွေးထားတဲ့ မိဘကတောင် အိမ်က နှင်ချလောက်အောင် ဆိုးတဲ့ မိုက်တဲ့ လူထင်ရဲ့ ။

"အင်း...ရှင့်ထက်မိုက်တဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့တော့ ခံလိုက်ရပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

လေသံကတော့ သူ ပထမ ဆုံခဲ့စဉ်တုန်းက အတိုင်းပါပဲလား။

တမင် အုတ်ဘောင်ကို ခူးနဲ့ တိုက်ခဲ့ရသော ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်ဝသုန် ပြုံးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကို ပိုပြီး ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်ကာ

"သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ပေါ့ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆုံရင် ဒီကောင်တွေ အလှည့်ပဲ။ ဦးအောင် ဆော်ပစ်မှာ ပေါ့"

"အမလေး ခံရတာတောင် နည်းသေး၊ မိဘကလည်း အိမ်က နှင်ချ လောက်အောင် ရှင် ဆိုးပေနေတဲ့ သူ ထင်တယ်"

ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်က လမ်းချော်သွားလို့ မဖြစ်သေး၊ အမြင်ကပ်ပြီး ထားရစ်ခဲ့လျှင် အခက်။

"အ ...ကျွတ် ကျွတ် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဗျာ"

အတတ်နိုင်ဆုံး သနားအောင် လေပြည် ကလေးနှင့် သူ တောင်းပန် သည် ။

"ဘယ်လို ကူညီရမှာ လဲ။ ရှင့်ကို ဆေးခန်းပို့ပေးရမှာ လား။ ဝမ်းနိုင်း နိုင်းကို ဖုန်းဆက်ပေးရမှာ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ အရေးကြီးတာ ကျွန်တော် နေဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ် နေတာ အဆိုးဆုံးပဲ ၊ ဟို ကျွန်တော့်မှာ ပါတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဒီအနီးအနားမှာ အိမ်တစ်ခန်းလောက် ငှားပေးပါလားဗျာ"

ရာရာ နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်လိုက်တာကို သင်းကတော့ မြင်မှာ မဟုတ်။ ဘဝအကြောင်း ဘာမှ မသိသော လူပေလေးဖြစ်မည်ထင်၏။ အိမ်ငှားပေး ခိုင်းနေပုံက တကယ့်အလွယ်လေး။

"အ နာလိုက်တာဗျာ ကျွန်တော့်ဒူးက အတော်ယောင်သွားတယ် ထင်တယ် အ ကျွတ် ကျွတ်"

သူ့ညည်းသံကြားမှ ဒဏ်ရာကို ရာရာ ပြန်သတိရမိသည်။

ကွမ်းယာဗန်းလေးနှင့် ဆွဲခြင်းကို နံဘေးမှာ အသာချကာ လူရွယ်နံဘေးမှာ ဒူးနှစ်ဖက်ကျုံ့ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အခုမှ ပဲ လမ်းဘေးမီးတိုင်က အလင်းမှိန်မှိန်ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို အသေအချာမြင်တော့သည်။

ရုပ်ကလေးက သနားကမားနှင့် လူဆိုးလူမိုက်ပုံတော့ မပေါက်ပါ။ မိဘအရိပ်မှာ ခိုပြီး ဘဝအကြောင်း ဘာမှ မသိရှာသော လူငယ်တစ်ဦး အသွင်မှန်း ရာရာ အကဲခတ်မိ၏။

"စောစောက ရှင်ပြောတဲ့ အိမ်ကိစ္စ၊ ငှားမယ့် အိမ်တော့မရှိဘူး၊ အဲဟိုဘက် တစ်လမ်းကျော်မှာ ရောင်းမယ့် ခြံနဲ့ အိမ်တော့ ရှိတယ်၊ ရှင် ဝယ်နိုင်မလား"

"ဟာဗျာ မိဘတွေက အမွေပြတ် နှင်ချလိုက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်နိုင်မှာ လဲ၊ သူတို့ ဆင်ပေးထားတဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်စွပ်လေး ရောင်းထားတာလောက်ပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ"

လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ဟောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လူရွယ်ပြောသည်။

လူယက်သည့် အုပ်စုနောက် ပါမသွားတာပဲ တော်ငေးတာပေါ့ ဟု ရာရာ စာနာပေးလိုက်မိ၏။

"ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါနော်၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဗျာ"

ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့လျှင်လည်း လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မည့် အဖြစ်မို့

"ကဲ...ကျွန်မအိမ်က ဒီနားလေးတင်ပဲ၊ အိမ်မှာ အမေနဲ့ မောင်လေးလည်း ရှိတယ်။ ဒီတစ်ညတော့ ရှင် လိုက်လည်း နိုင်တယ်။ နယ်က ဆိုလို့ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် ကူညီတာနော်"

ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသော သူ့မျက်နှာကို ရာရာ မြင်သည် ။ မျက်ဝန်းတွေက ဖြူစင်လို့ မျက်နှာလေး နုဖပ်နေပုံက မိန်းကလေးတွေ ထက်တောင် သာလွန်နေမလားတောင် မသိ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ နောက်ကျရင် ကျွန်တော့် ခြေထောက်ပေါ် ကျွန်တော် ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးနေတဲ့ မိဘတွေကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားပြမယ်"

"ဘာလဲ ဒီထက်မိုက်ပြမှာ ကို ပြောတာလား"

"ဟာဗျာ အလုပ်ကြိုးစားမှာ ပါ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ချမ်းသာသေထက် ပိုချမ်းသာအောင် ကျွန်တော်လုပ်ပြမယ်"

သည် လောက်ထိ ဒုက္ခရောက်နေတာတောင် မိဘတွေကို ပုန်ကန်ချင်နေသတာမို့ ရာရာအမြင်ကတ်သွားတာ အမှန်။

"ဟွန်း ဖြစ်မယ့်ပုံပါပဲ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ခွေခွေယိုင်ယိုင်နဲ့ "

ရာရာ ပြောလိုက်တာကို သူကြားလောက်ပေမယ့် မကြားဟန် ပြုကာ ထရပ်သည် ။ ဒူးဒဏ်ရာကို အလေးထားနေရတာကြောင့် လူက ယိုင်တိုင်တိုင်။

"ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ဟွန်း"

"ခင်ဗျားကလည်း ဒူးက တော်တော် အီစလံဝေသွားလို့ ပါ၊ မဟုတ်ရင် ယောက်ျားကြီး သုံးလေးယောက်ကို ဘုန်းခနဲ လဲသွားအောင် ကန်နိုင်ပါတယ်"

"ပြောပြန်ပြီ လူမိုက်စကား၊ ဒါဆို ရှင် အိမ်ကို လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ အမေနဲ့ မောင်လေးက ရှင်လို လူမိုက်မျိုး လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ... ဆော ဆောရီးပါဗျာ"

သူ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရင်း လက်ကာကာ တားသည် ။

"နောက်မပြောတော့ပါဘူး ၊ ကျွန်တော် တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေ လို့ အကူအညီတောင်းတာပါဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သူများ အကူအ ညီယူတဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး"

ရာရာ မျက်စောင်းကလေး သူ့ဆီ ဒိုင်းခနဲ လွင့်လာရင်း...

"ထင်သားပဲ အပေါ်စီးကနေမယ့် ရုပ်မျိုးလို့ ကဲ လာ ကျွန်မမှာ ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းနဲ့ ရှင်ကို မတွဲခေါ်နိုင်ဘူး၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ရင် ဘေးဘက်တွားပြီး သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့"

စကားလုံးတွေက မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ခံရခက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ နှုတ်ဆက်စွာပဲ နောက်က ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်ခဲ့၏။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လမ်းဘေးအုတ်ခုံကို ခူးနဲ့ တိုက်ပြီး ဒဏ်ရာ ယူမိတာ အချိန်အဆ များ သွားတော့ ခံလိုက်ရတာ မချိမဆန့်။

ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့်ကိုယ် အံ့ကြိတ်ပြီး ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရင်း ကိုစိုးလွင်ကို ရိပ်ခနဲ ပြေးသတိရသည် ။

သူ့အဖြစ်ကိုသာ မြင်လျှင်...။